

Tilstands Fortsættelse, maa man, naar man elsker sit Fædreland, først og fremmest spørge: hvorledes skal det blive bedre?

Ja, hvorledes skal det blive bedre? Situationen er jo den, at Regjeringen staar imod Folkethinget og Folkethinget imod Regjeringen — jeg behøver naturligvis ikke at sige, at jeg mener Folkethingets Flertal — at det synes, som om disse to Faktorer ere blevne uforsonlige mod hinanden, at et Samarbejde mellem dem er umuligt, og at der ikke er Udsigt til, at det kan blive anderledes. Naar man saa spørger, hvorledes skal man da høre sig ad for at komme ind paa en bedre Tilstand, ligger det Svar ganske vist nær: en Forandring er nødvendig, enten den ene eller den anden Part maa træde til Side. Det er jo ogsaa det Svar, som man hører meget ofte. Det er imidlertid let at give et saadant Svar, men hvad kan det nytte at give det, naar man ikke er i Stand til at paavise, hvorledes det er muligt at føre noget Saadant ind i det virkelige Liv? Efter min Formening have de politiske Kamp, der have været førte her i Landet i de sidste Aar og navnlig i den seneste Tid, tilstrækkelig maattet overbevise Enhver om, at Folkethinget er magtesløst til at drive Regjeringen bort. Dertil er Folkethinget i Serdeleshed magtesløst, saa længe man ikke vil gaa til Rigsretten. Man har forsøgt forskjellig Veie, man har forsøgt at gjøre sin Myndighed gjældende paa Finantsloven og forsøgt at gjøre sin Myndighed gjældende paa den almindelige Lovgivnings Omgaade, paa det sidste navnlig derved, at man ikke har villet forhandle om nogen Lov; men har man opnaaet Noget derved? Har ikke Regjeringen vist, at den anser sig berettiget til, naar Andet ikke kan være, at tilveiebringe dels en Finantslov, dels andre Love paa anden Maade? Der er jo Ingen, der er berettiget til at opløse Tvivl om, at Regjeringen anser sig beføiet til at gjøre, hvad den har gjort, og der er altsaa heller ingen Grund til at tvivle om, at Regjeringen fremtidig vil følge den samme Veie, som den en Gang er gaaet ind paa, og som den har anset sig beføiet til at følge. Vilken Magt har da Folkethinget til at bevæge Regjeringen til at afstaa fra denne Veie, saa længe i alt Fald man ikke kan eller vil fremkalde en Afgjørelse af Rigsretten? Det forekommer mig, at man gjør sig skyldig i en Illusion, naar man tror at skulle kunne indvirke paa Regjeringen, at kunne drive den væk imod Regjeringens egen Opfattelse af, hvad det er dens Pligt at gjøre. Lad os fremfor Alt komme ud af Illusionerne og se Forholdene i Dinene, som de virkelig

ere. Men naar Regjeringen ikke kan drives væk, kunde man tænke sig, at Regjeringen selv vilde tage Initiativet til at trække sig tilbage i Erkjendelse af, at saa længe den bliver, vil den Tilstand hvori vi ere, vedblive til Ulykke for Landet, og vi bør naturligvis forudsætte, at Regjeringen lige saa vel som andre fædrelandskjærlige Mænd sætter Hensynet til Landets Liv høiest. Men hvorledes er Sammenhængen her? Ministeriets Tilhængere sige: Regjeringen sætter naturligvis ikke Pris paa at indtage Taburetterne for sin egen Skyld; naar Regjeringen bliver, er det, fordi den anser det for sin Pligt at blive, og Regjeringen det og bør blive for at holde Kampen ud, den Kamp, som Regjeringen er bleven dragen ind i; Regjeringen kan ikke trække sig tilbage, saalænge det maa betragtes som aldeles usikkert og ubist, hvad der vil komme til Stede i det Dieblit, den viger sit Sæde. Man siger derhos fra Højres Side: Regjeringen bør ikke trække sig tilbage, thi det kan ikke nytte, hvad man undertiden fortæller, at saa snart Regjeringen har trukket sig tilbage, vil man gjenoptage Forhandlingerne med Ministeriets Efterfølgere, i alt Fald naar disse ikke bliver aldeles af samme Bestaffenhed, som det nuværende Ministerium, og saa vil Alt gaa fredeligt og godt, det er bare Talemaader; vi kunne ikke tro det, før vi faae Garanti derfor, vi maa have Sikkerhed derfor, vi kunne ikke forsvare at bevæge Regjeringen til at trække sig tilbage, saalænge der ikke er Sikkerhed for, at der kommer en Regjering i Stedet, som virkelig er i Stand til at løse den Opgave, der paahviler Regjeringen. Vender man sig saa til den anden Side og spørger, om da ikke Folkethinget kunde forbinde, eller med andre Ord, om der ikke kunde komme et Folkething, som var anderledes fundet end det nuværende, saa siger jeg ombendt, at jeg ser ikke, at Regjeringen har nogen Magt til at fremtvinge et andet Folkething end det nuværende; heller ikke i den Henseende bør man gjøre sig nogen Illusion. Om man end paa forskjellig Maade, ved Politi, ved Straffelove, ved Retsdomme kan undertrykke utilladelige Uttringer, Angreb paa den bestaaende Magt og saa fremdeles, ja selv om man kunde ad saadanne Veie tilbageholde eller undertrykke enhver stærk og skarp Uttring af Oppositionen, selv om man paa den Maade kunde opnaa at faae tilveiebragt tilshneladende Ro i Landet, bringe det dertil, at tilshneladende vare Alle meget godt fornøiede med, som det gif her i Landet, saa er jeg dog overbevist om, at man ikke hverten ad den Veie eller paa anden Maade vilde naae til at forandre det Grundsyn,